

Forglem mig ej

Jeg har mistet så mange venner gennem de seneste år. En efter en er de forsvundet, ganske langsomt, ligesom sand der løber ud mellem ens fingre, uanset hvor hårdt man presser dem sammen. Selvfølgelig prøvede jeg hver gang at række ud efter dem og trække dem ind til mig igen, men hver gang blev min hånd ublidt skubbet til side eller også var de så langt væk, at mine fingre kun greb den frie luft. Og i smertens helvede, så jeg hvordan jeg blev lagt i forglemmelsens tåge, da personerne en efter en glemte alt om vores venskab og min eksistens. Så mange venner blev tabt, i løbet af så få år. Jeg havde tabt krigen mod vennesnapperne. Jeg lå på slagmarken og ventede på at nogen kom og begravede mig. Men ingen kom, ingen kunne huske mig.

Selv min familie glemte min eksistens. I de første par år, efter jeg flyttede, havde de sendt kort til mig, men efterhånden blev der længere og længere mellem dem. Det var som om de havde glemt mig. Revet mig ud af deres liv, klippet det blodbånd der var mellem os over og smidt mig ud i glemslen. Jeg besøgte dem aldrig, for jeg forventede at de ville smække døren i hovedet på mig, som mine gamle venner også ville have gjort, når de ville se mig gennem vinduet i døren. Så jeg opgav det hele.

Det var i min ensomhed, vraget af venner og familie, at jeg mødte Forglemmigej. Hendes glasklare dukkeøjne havde stirret på mig ud gennem antikvitetsbutikken, med øjne jeg genkendte, for de var så lig mine. Ensomhedens øjne. Så jeg købte hende og tog hende med hjem. Jeg vaskede hendes porcelæns hvide krop og redte det smukke, brune hår. Sammen

med hende fik jeg det bedre. Hun lyttede til mig når jeg talte og gjorde alt med mig. Hun forlod mig ikke og var min bedste ven. Nej, min soulmate. Hun forstod mig som ingen andre havde og jeg vidste at hun ikke ville forlade mig, ligesom jeg ikke ville forlade hende. Og nogle halskæder som jeg havde købt, der passede sammen, viste at intet kunne skille os ad.

Hver dag gik vi en tur i parken. Forglemmigej var altid knyttet tæt ind til mig, så jeg kunne beskytte hende, men hendes ansigt var vendt ud mod verdenen, så hun kunne se den og holde øje med den ligesom mig. Ingen af os ville have at andre skulle splitte os ad.

Vi havde vores egen faste plads ved en bænk lige foran den store spejlblanke sø, hvor vi kunne holde øje med fuglene på søen og menneskene på stien der gik lige forbi bænken. Denne dag rendte to drenge rundt med hver deres skibe, foldet af avisepapir, på hovedet. De rendte rundt og snakkede som pirater til hinanden. Forglemmigej grinede af dem, men jeg fik hende stoppet. Dette var mulige vennehuggere.

En kvinde med barnevogn kom forbi, men stoppede da hun var gået forbi mig. Hun udstødte overrasket mit navn. Jeg kiggede op og der gik lidt tid, før jeg genkendte hende som Trine, min gamle nære veninde fra folkeskolen, som langsomt var forsvundet. Nu stod hun foran mig, ti år ældre og så så anderledes ud, end hun havde gjort før.

Da jeg reagerede på hende og genkendelsen lyste ud af mine øjne, begyndte Trine at snakke. Om sit liv fra da vi afsluttede folkeskolen og hun fortsatte på gymnasiet og derefter fik taget sin uddannelse som sygeplejerske og nu var lykkelig gift og på barsel med sit første barn.

Hun fik mig op fra bænken og sammen spadserede vi rundt i parken, mens jeg lyttede til hendes fortællinger. Det føltes så mærkeligt at være sammen med hende igen. Trine slog snakken over på mig og krævede at vide om mit liv. Havde jeg stadig den psykiske sygdom? Jeg kunne ikke huske at jeg nogensinde skulle have haft en. Jeg var da bare normal. Trine opgav og indså at jeg var rask, selvom hun sendte mig et bekymret blik. Men så smilede hun og ville vide mere om mit liv: familie, venner, kæresten og børn. Jeg skulle til at sige at jeg ikke havde andre end Forglemmigej, da jeg til min gru opdagede, at jeg havde brudt mit løfte til hende. Jeg havde forladt Forglemmigej, hun sad stadig på bænken, mens jeg gik rundt med Trine som havde svigtet og forrådt mig, og glemt alt om mig til i dag.

Jeg stak i et hyl af rædsel og begyndte at løbe klodset tilbage mod bænken, mens Trine råbte efter mig og vendte barnevognen. Da jeg nærmede mig bænken, begyndte jeg at råbe hendes navn, men intet svar kom. Da jeg stod ved bænken, var Forglemmigej forsvundet. Hun sad der ikke mere, og forventede at jeg kom for at hente hende. Hun var forsvundet, som mine andre venner havde. Mit syn var sløret af tårer da jeg kiggede på vores vante udsigt og mit blik stoppede ved noget, med en mærkelig form, som jeg ikke havde set før på søen. Jeg tørrede mine øjne og kiggede igen.

Det var Forglemmigej!

Hun var stukket til søs, i en båd af avispapir. Hun var langt ude, men alligevel tæt nok på, til at jeg hurtigt kunne komme ud til hende.

Jeg gik ud til kanten af søen og trådte så ned i den. Mine sko blev øjeblikkeligt fyldt med søvand, og det nederste af mine

bukser klæbede sig til mine spinkle ben, men jeg fortsatte. Også selvom vandet var isende koldt her i januar.

Det gik langsomt nedad og snart stod jeg i vand til livet, men Forglemmigej var stadig langt ude og sejlede væk på båden.

Der løb skrig bagved mig. Det var Trine der var kommet og råbte at jeg skulle komme tilbage. Ind til land, indtil hende. Det var bevis nok for mig. Hun var kommet for at splitte Forglemmigej og jeg fra hinanden, så jeg mistede alle mine venner, for Trine ville forsvinde, når det var udført.

Jeg fortsatte længere ud. Vandet gik mig til brysterne og nu til hagen. Og selvom jeg kom længere og længere ud, var Forglemmigej stadig ude for rækkevidde. Vandet var for dybt til at jeg ikke kunne gå mere og jeg var nødt til at svømme. Jeg havde aldrig lært at svømme, men som lille havde jeg set vores hund gøre det. Så jeg bevægede mig fremad som den havde gjort. Jeg bevægede arme og ben systematisk.

Jeg kom tættere på Forglemmigej og nu kunne jeg ane hendes ansigtstræk. Vand sad på hendes ansigt. Tårer. På grund af mig.

”Forglemmigej!” spyttede jeg, kun med mit hoved over vand. ”Undskyld! Undskyld! Jeg er så ked af at jeg...”

Mit hoved kom under vand, men jeg fik kæmpet mig opad. Skrig fyldte mine ører da jeg skød op af vandoverfladen. Flere folk var kommet til ved min bæk og råbte efter mig. Jeg kunne ikke længere skelne Trines stemme fra deres. Det var sikkert hendes venner, der sammen med Trine, ville lade mig forlade Forglemmigej.

Nu var jeg tættere på end før og vandet sprøjtede på Forglemmigej, når jeg plaskede med armene. Endelig var jeg så tæt på, at jeg kunne tage hende med mine arme. Jeg prøvede

at række ud med begge, men mine fødder kunne ikke alene holde mig op og jeg røg under vand. Med arme og ben der sprællede som en vanvittig kom jeg op igen.

Med en arm rakte jeg ud efter hende og rørte hende næsten, mens vandet fra min jakke skyllede over hende. Hun væltede til den ene side og kæntrede båden. Med et stille plask, forsvandt hun ned i dybet.

”Forglemmigej!” skreg jeg og dykkede ned.

Mit tykke og tunge vintertøj gjorde dykket for mig og jeg nåede hurtigt bunden. Jeg åbnede mine sammenpressede øjne og opdagede, at Forglemmigej lå lige ved siden af mig.

”Forglemmigej!” udbød jeg lykkeligt, slap min luft og fik vand ned i lungerne. Jeg greb hurtigt fat om hende og pressede hende ind til mig. Jeg ignorerede mine lunger der skreg efter luft, fordi jeg ikke vidste hvordan man svømmede op til overfladen og så jeg havde endelig indhentet Forglemmigej.

Langsom faldt hendes hvide plastikøjenlåg i.

”Forglemmigej!” sagde jeg, selvom ordene ikke kom ud af min mund. ”Forglem mig ej. Vi er venner for livet og døden.”

Jeg førte vores halskæder sammen, så det dannede et hjerte og teksten *Friends forever* kunne ses.

Så lukkede jeg øjnene og lod vandet strømme ned i lungerne.

Jeg havde Forglemmigej hos mig, så jeg var ligeglad med døden der ventede forude. Forglemmigej var allerede død og jeg ville følge efter. For ægte venner er sammen i livet og i døden. Og jeg ville aldrig blive glemt, når Forglemmigej altid ville være ved min side.

Vener for evigt og altid i Evigheden.